

STRAH I BEKSTVO

Kod stobskih ruševina

Tu li se dakle ubica krije?

Videh im u granit uklesana imena, —
strani patricije, prognanik Rima.
Varvarske trgovce na trgu
hvali pesnik, pesmama lupeškim ...
— Luialico, dobro promisli; Kraj!

Kraj? Kuda može da pobegne mašta, —
planine Krivolaka odzvanjaju,
a čisto nebo pažljivo sluša kazivanje vodiča?

Zbog čega si napustilo svoj Rim, luialico?
(U torbici mi neumoljivi auspicijum,
u prstima mi drhtanje i milovanje
robinja na mojoj pesmi koja stalno posustaje.

Sipi kiša, između golih kamenih zidina.

BALADA O SUŠTINI

Perspektiva strahuje, —
— pametna reč,
buka se pojačava —
za ovaj sistem.
Sumnja je
zalog smrti,
igračke se nagomilavaju i
smisao predela
oblači lik. Nebeski svod —
uređena pustinja —
saučesničko je vraćanje,
plavo, kao sama misao,
a prostor je verodostojno merilo.

Ruka doseže do gore,
visina prostrtog stola: ideja —
i obilna gozba optužuje.

To je sablazan zastave:
i izražena želja
Hleb!

Mašina staje a delo predstavlja
so i biber mašine —
budi svedok dela.

NA MALA VRATA

Zamisli sebe na mom mestu!

Niko me ne prisiljava,
možeš reći: opsena te
odbija, ne veruješ
rečima, zbog čega izbegavaš,
pred njima obaraš pogled —
njihov smisao. I ne kriješ se
iza šarenih laža
lošeg majstora koji poriče značaj
reči ...
Vrebaš pravosuđe budnih najamnika
i kada te porazi,
čak ni heroj, ni tač nisi,
samo si jednostavno preneražen,
neobavešten.
Neobavešten čovek.

Reči padaju u kockama: svejedno, —
lepe, ljubezne, pametne reči, —
u sebi — i mašta
očekuje da izdržiš, da preživiš
odmarajući prkos zbrkanih proračuna.

A muzika!
Izbegavam stvar, predeo
prihvata tempo bez prijatelja:
— partijsko povlačenje —
svef, pesma izgori,
puf proporcije kroji sebi,
suština se smiruje, pametna samoća
na dalekim oblacima pozlaćuje
svoju tamu, očima koje praznuju.

ištvan konc

PONOVNO VREDNOVANJE

Mica konjica se mazi.

PONOVNO VREDNOVANJE

Ponovo vrednujem doba, —
strategija
znakova unakazuje masku mog prekinutog obličja
na krugovima živaca i podzemlja nesrećne pesme.

Ovde nestaje pravac ...
Radost predela dalje njiše
uspomenu odjeka, nasuprot preteranog mu
uzbuđenja.

Gle, tek toliko je tajna teksta!
(Stil obreda je otmeni detalj).
Komplikovana vera kroji zakon —
delo je sazrelo za žrtvu —
a oduševljenje dalje komplikuje dramu ...

PRIČA

Sivarnost je kretanje pozadine ...
A pokret u meni
učvršćuje pesmu.
I ova borba je ukras,
ozbiljno poricanje
verodostojnosti reči: očekujem čaroliju,
očekujem čaroliju,
a čarolija je bezrazložan sistem,
uklapa se u sliku,
tako se formi prilagođava
doživljaj.

LEPA TISA I OSTALO

Obale su mi neprijatelji!

U dubinama njenog korita
ispod lene mafice
krije se duša Tise:
biserne školjke kriju,
zlatne ribe čuvaju
Tisu.

Na hladu njenih talasa
senka je zelenkasta —
uvrebao sam Tisu,
barku kradljivicu,
čitao sam njene snove:
zaista su lepi.

Obale su mi neprijatelji!

ZIMA, KRISTALI I ETELKA

Poznajem je,
beli prostor s mnogo ravnina
(blistava skica — smeh)
duboka, kao djornuti zanos,
oči joj se u milion sitnih kristala osmehuju.
Takva je ona zimi
— jaoj, kristali, nemilosrdni,
mudro skrovište snova, gle telo,
vani ubija svest kojoj je hladno, i
šarolika sunčana svetlost caruje samo —
i milion sličnih kristala uzvraća, smeh.
Ostani ovde unutra!
Zima je lepa, bela priča,
kristali su ritam, divna harmonija —
s pustinje neba neka beže
zvezde.

U kristalu se čuje i muzika,
oslovljava me primamljiv beli beskraj —
da li je svet samo sećanje ili imitacija,
u meni je njegova slika uvek ista,
kao leći, i kristali umiru.
(Kanjiža, 1963)

IDILA

Rado ćutim, —
između finonogih, velikih, tromih paukova.
Strast je sveža kao rosa
hlebna-tela
začina-tela
ma šta. Gomile maskiranih leptirova
u komplikovanom poretku, s godišnjim dobima
ukrašavaju mir u meni.

Ja sam čuvar verne pogodbe:
ovo oko je predimenzionirana tišina ...
Igraju opijumski mirisi gačara, — naga budućnost
krug je koji vibrira — krugovi su gospodari
površnosti.

Ono što je blago, neiskazivo je.
Prodao sam svoje ruke, usta, zvečeća
praznična kupa jedini mi je ukras, kosa.

Opsceni primer: slomljena staklena vaza
svetija je želja (dostojne smrti
briga) preda mnom, poznajem ih po bojama,
strani grad i istorija
daju prostor teškom horizontu.

Nastavljam nemarno očekivanje
(prsten iskvarenih fraza povezuje
zamršena objašnjenja)
tako su ga prognali ranjeni valovi, u ime
neakve pravde, na ostrvo svesti
u meni, pesmu.